

knji eksponata. Med deli, ki so mi najbližja po osebni senzibilnosti, morda tudi zato, ker živim v blokovskem naselju na robu mesta, so me navdušile tudi subtilne fotografije Marije Mojce Pungerčar, ki dokumentirajo transformacijo predmestnega naselja v času. To obenem učinkuje kot drobna lucidna sociološka analiza in kot nežen japonski haiku. Nekateri kompleksni projekti, ki se mi zdijo sicer med najzanimivejšimi (na primer Živadinov), pa so iz razumljivih razlogov prikazani v zelo reducirani predstavitvi, ki komaj lahko posreduje pravo informacijo. Delo, ki me je osebno najgloblje odbilo in ki

kšen prostor ne-trzanja. Na razstavi bi veliko raje videl na primer sijajni goreči strunjanski križ Deana Verzela in Gorana Bertoka, ki je našo kritiško srenjo tako šokiral, da si o njem sploh ni upala pisati.

Moje čisto osebno, čustveno doživljanje razstave je bilo močno pogojeno z zavestjo o ogromni izgubi zaradi smrti Igorja Zabela. Ko sem šel gledat to razstavo, sem po njegovi smrti prvič stopil v galerijo; nehote me je prevzelo silovito občutje njegove prisotnosti in ob ogledovanju sem takoj začel jokati.

DR. MIKLAVŽ KOMELJ, pesnik in umetnostni zgodovinar

PRIPRAVILA P. K. IN J. Š. A.